

DISCIPELSCHAP. LES 34

1	GEBED

Bid om Gods leiding door Zijn Geest, voor bewustwording van Zijn aanwezigheid en voor het luisteren naar Zijn stem. Wijd deze les over het maken van discipelen toe aan de Heer.

2	UITWISSELEN (20 minuten) [STILLE TIJDEN] NUMERI 11:1 – 14:45

Deel (of lees) om de beurt in het kort wat je in een van je stille tijden uit de toegewezen Bijbelgedeelten geleerd hebt (Numeri 11:1 – 14:45). Luister naar de persoon die deelt, neem hem serieus en accepteer hem. Ga niet verder in op wat hij vertelt.

3	MEMORISATIE (20 minuten) [HET EVANGELIE] (5) JOHANNES 1:12

A. MEDITATIE (over een Bijbelgedeelte)

Lees Johannes 1:9-13. “Dit was het waarachtige licht, dat in de wereld komt en ieder mens verlicht. Hij was in de wereld en de wereld is door Hem ontstaan en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij kwam tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Maar allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven kinderen van God te worden, *namelijk* die in Zijn Naam geloven”; die niet uit bloed, niet uit de wil van vlees en ook niet uit de wil van een man, maar uit God geboren zijn.”

Schrijf het memorisatievers als volgt op het bord. Schrijf de tekstverwijzing ook aan de onderkant en achterkant van je memorisatiekaartje.

(5)

Verlossing door geloof Johannes 1:12 (HSV)
Maar allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven kinderen van God te worden, <i>namelijk</i> die in Zijn Naam geloven. Johannes 1:12 (HSV)

Johannes 1:12 (HSV)

1. Verlossing is niet universeel.

Jezus Christus is “het waarachtige Licht dat ieder mens verlicht.” Maar dit betekent niet dat Hij ieder mens verlost. Johannes 1:9,1 Timoteüs 2:4, 1 Timoteüs 4:10, Titus 2:11 en 2 Petrus 3:9 leren geen universele verlossing! Het betekent dat Jezus Christus alle mensen genoeg verlicht (door de algemene openbaring) (Romeinen 1:19-20; 2:14) om hen verantwoordelijk te houden voor de keuze die ze maken.

Een groot aantal mensen reageert niet positief op het evangelie dat zij horen. In deze context staat dat de wereld (die Jezus Christus weerstaat)¹ Jezus Christus niet *herkent, erkent of kent*. De wereld *verwelkomt, ontvangt of accepteert* Jezus Christus niet (Johannes 1:10-11). Vele mensen ontvangen wel een mate van begrip van het evangelie, maar verkiezen toch de duisternis boven het licht. Zij zien het licht, maar komen niet tot het licht (Johannes 3:19-21). Mensen die eenmaal *verlicht* werden en daarna afvallig werden, kunnen niet door mensen weer tot bekering gebracht worden (Hebreeën 6:4-8; Markus 10:27)².

¹ “De boze wereld” is het gebied dat vijandig staat tegenover God, Christus en christenen (Johannes 7:7; 8:23; 12:31; 14:17,30,31; 15:18; 17:9,14-16,25; 1 Johannes 5:19) (zie Dota handleiding 5, les 4, Bijbelstudie vraag 4).

² In Hebreeën 6:4 slaan de woorden “eens verlicht zijn geweest” op de christelijke doop, de woorden “de hemelse gave geproefd hebben” op de christelijke Avondmaal en de woorden “deelgenoot zijn geworden van de Heilige Geest” op deelgenoot geworden van het werk van de Heilige Geest (bv. de prediking van het Woord en de liefde van christenen onderling). Deze mensen waren uiterlijk gezien leden van de gemeente, maar waren nooit wedergeboren, omdat zij alleen “dorens en distels voortbrachten” (Hebreeën 6:8; vgl. Johannes 16:6).

2. Verlossing moet geloofd en aangenomen worden.

(1) “Aannemen” betekent: actief vastgrijpen, tot je bezit maken (Johannes 1:5).

De duisternis van de wereld heeft het licht niet “vastgegrepen”, “niet tot haar bezit gemaakt” (Johannes 1:5; zie Filippenzen 3:12)³. HSV en NIV vertalen: “begrepen” en NBV en NIV voetnoot vertalen “in haar macht gekregen”.

De wereld heeft Jezus Christus (het Licht) niet “erkent (als te behoren aan haar)”, niet “verkozen” (Johannes 1:10; zie Matteüs 7:23)⁴. HSV en NBV vertalen “(leren) kennen”.

Zijn eigen volk, Israël, heeft Hem niet “met instemming en bijval aanvaard of geaccepteerd” (Johannes 1:11, zie Kolossenzen 2:6).⁵ HSV vertaalt: “aangenomen”, NBV en NIV: “ontvangen” en een commentaar: “verwelkomen”.

“Maar allen die Hem ontvangen”⁶ (dat wil zeggen in Zijn Naam geloven” en dus “in Hem geloven zoals Hij Zich geopenbaard heeft”), “heeft Hij het vermogen⁷ gegeven kinderen van God te worden” (Johannes 1:12). HSV (NIV) vertaalt: “Allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht (recht) gegeven kinderen van God te worden” en NBV vertaalt: “Wie Hem wel ontvingen ..., heeft Hij het voorrecht gegeven om kinderen van God te worden”.

Verlossing is volkomen verbonden aan Jezus Christus (Johannes 14:6; Handelingen 4:12; 1 Johannes 5:11)! Ten einde verlost te worden, moet een mens Jezus Christus en zijn goddelijke gezag als Verlosser en Heer erkennen en Hem in zijn hart en leven aannemen (ontvangen). Hij moet Jezus Christus actief vastgrijpen, verkiezen en met instemming en bijval zijn dood en opstanding in zijn plaats aanvaarden. Dat is wat “geloven in Jezus Christus” echt betekent! Geloven is niet slechts een intellectuele aanvaarding, maar een existentiële aanvaarding.

(2) Aannemen betekent: door wie dan ook.

Johannes 1:12 zegt, “Allen die Hem erkennen, in Hem geloven en Hem aanvaarden” heeft Hij het vermogen (macht, recht) gegeven kinderen van God te worden. Terwijl de wereld en de Joden als een volk Jezus Christus (de Messias) niet hebben aanvaard, hebben heel veel individuele Joden en niet-Joden Hem wel aanvaard! Zij zijn allen kinderen van God geworden. De uitdrukking “allen” heeft dezelfde betekenis als de uitdrukking “ieder” in Johannes 3:16. Het maakt niet uit wat iemand vroeger was: Jood of niet-Jood. Allen die geloven en Jezus Christus aanvaarden (ontvangen, aannemen), worden ongeacht hun nationaliteit of afkomst verlost.

3. Verlossing maakt een mens een kind van God.

(1) De betekenis van het woord: “macht” of “recht”.

Het Griekse woord kan wel vertaald worden met: “macht” of “recht”, maar het beste met “vermogen”. De Joden dachten dat alleen zij “kinderen van Abraham” waren en gingen daar prat op (Johannes 8:33). Zij en ook Nikodemus geloofden dat een mens op grond van zijn of haar biologische afkomst of nationaliteit een bepaalde bevoorrechte positie bij God had. Maar de Bijbel leert duidelijk dat niemand door geboorte of nationaliteit een kind van God kan worden (Romeinen 9:6-9). Niemand word als “christen” geboren! Een mens kan alleen een christen zijn door wedergeboorte. “Wees niet verbaasd dat Ik zei dat jullie allemaal opnieuw geboren moeten worden” (Johannes 3:7). Volgens Johannes 1:12-13 gebeurt dat door het gezag van Jezus Christus te erkennen, in Hem te geloven zoals Hij Zich geopenbaard heeft en Hem actief (met lege handen) in je denken, hart en leven aan te nemen.

(2) De betekenis van het woord: “kind van God”.

Een mens dat in Jezus Christus gaat geloven, wordt “een geestelijk kind van God door wedergeboorte” (Johannes 1:13; zie Romeinen 8:16) en “een geestelijke zoon van God door adoptie” (Efeziërs 1:5; zie Romeinen 8:15). Voor zowel de apostelen Johannes als Paulus wordt je een christen, niet door in het christendom geboren te worden of aan het christendom mee te doen, maar door geestelijke wedergeboorte en vernieuwing door de Heilige Geest (Johannes 3:3-8; Titus 3:4-8). God de Geest geeft aan gelovigen een nieuw leven en verandert hen steeds meer in het beeld van Jezus Christus.

(3) Een kind van God zijn of worden?

Een mens wordt een kind van God, niet door “bloed”, dat wil zeggen door natuurlijke afkomst, maar alleen door Gods soevereine belofte (Romeinen 9:6-9).

Een mens wordt een kind van God niet door “de wil van het vlees”, dat wil zeggen door een rationele keuze of besluit van de vrije wil van de natuurlijke (en dus verdorven) mens (Romeinen 8:7-8), maar alleen door Gods soevereine barmhartigheid en genade (Romeinen 9:14-18).

Een mens wordt een kind van God, niet door zijn godsdienstige werken (de wet houden) of goede werken (Efeziërs 2:8-9), maar alleen door Gods soevereine uitverkiezing (Romeinen 9:10-13).

³ A Greek English Lexicon: καταλαβεν < καταλαμβανω

⁴ A Greek English Lexicon: εγνω < γινωσκω

⁵ A Greek English Lexicon: παρελαβον < παραλαμβανω

⁶ A Greek English Lexicon: ελαβον < λαμβανω

⁷ Grieks: εξουσια

Een mens wordt een kind van God, niet door “de wil van een man”, dat wil zeggen door de seksuele voortplantingsdrang van een mannelijk persoon, maar alleen door Gods soevereine geestelijke wedergeboorte (Johannes 1:13; Johannes 3:3-8).

Een mens is een kind van God op het moment dat hij of zij gelooft in Jezus Christus! Van dat moment is het nieuwe leven van God zijn “ziel” (geest en lichaam) binnengekomen, is Hij wedergeboren, is hij een kind van God en is hij het Koninkrijk van God binnengegaan.

Wanneer Johannes 1:12 zegt, “het vermogen kind van God te worden”, dan verwijst hij niet naar een toekomstige gebeurtenis, maar naar een gebeurtenis die begint bij de wedergeboorte en die het hele leven lang doorgaat tot zijn voltooiing (Filippenzen 1:6), totdat de gelovige in de volste zin van het woord kind van God geworden is, dat wil zeggen met een volkomen geheiligde geest (persoonlijkheid, karakter)(1 Johannes 3:1-3) en een volkomen onvergankelijk en vernieuwd lichaam (Filippenzen 3:21; 1 Korintiërs 15:42-44).

“Verlossing” is dus niet “een punt”, maar “een lijn”. Verlossing is niet een enkele gebeurtenis aan het begin van iemands christelijke leven, maar een voortdurend groeiproces tot aan de wederkomst van Jezus Christus! Verlossing is pas helemaal voltooid wanneer de laatste vijand, de dood, overwonnen wordt in de opstanding uit de doden (1 Korintiërs 15:26). Gedurende zijn hele leven wordt een christen steeds meer en meer gelijkvormig aan Christus, dat wil zeggen wordt hij steeds meer wat hij in beginsel al is. De gelovige is volkomen rechtvaardig verklaard (Romeinen 4:5) en stelt zich in dienst van de gerechtigheid om steeds meer heilig te leven (Romeinen 6:19).

Conclusie.

De verandering naar “een kind van God worden” is tegelijk een moment gebeurtenis (een beginpunt) en een geleidelijk proces (een doorlopend lijn). Gelovigen worden kinderen van God op het moment dat het leven van God hun leven binnentreedt, dat wil zeggen wanneer de Geest van Christus in hen komt wonen (Romeinen 8:9-10).

Deze transformatie is pas voltooid wanneer een gelovige Christus van aangezicht tot aangezicht ziet. Daarom gebruikt de apostel Johannes de woorden “een kind van God worden” in plaats van “een kind van God zijn”.

B. MEMORISATIE EN REPETITIE

- 1. Schrijf** het Bijbelvers op een kaartje of op een bladzijde van een notitieboekje.
- 2. Leer** het Bijbelvers op de juiste manier uit je hoofd. **(5) Verlossing door geloof. Johannes 1:12-13.**
- 3. Repeteer.** Overhoor het laatst gememoriseerde Bijbelvers twee aan twee.

4	BIJBELSTUDIE (70 minuten) [GEMEENTE] (5) HET LEIDERSCHAP VAN DE GEMEENTE. 1 PETRUS 5:1-7

Maak gebruik van de vijf stappen methode en doe samen Bijbelstudie uit **1 Petrus 5:1-7**.

De bedoeling van deze Bijbelstudie is dat wij goed begrijpen wat het Nieuwe Testament leert over leiderschap in de wereldwijde Gemeente en de plaatselijke gemeente.

Definities.

Omdat sommige Bijbelvertalingen (in Nederlands en in andere talen) de Griekse woorden voor leiders niet correct vertalen, worden de oorspronkelijke Griekse woorden voor leiders in deze studie en ook in de beste Bijbelvertalingen op consequente wijze met dezelfde Nederlandse woorden vertaald.

(1) Het Griekse woord “presbuteros” (enkelvoud) en “presbuteroi” (meervoud) worden consequent vertaald met de Nederlandse woorden “oudste (ouderling)” en oudsten (ouderlingen)”. Dit Griekse woord staat voor het leiderschapsambt in de plaatselijke gemeente. Zij worden niet met de woorden “priester (priesters)” of “pastor/pastoor (pastoors)” vertaald, omdat deze vertalingen machtsposities aanduiden in moderne traditionele gemeenten (kerken).

(2) Het Griekse woord “episkopos” (enkelvoud) en “episkopoi” (meervoud) worden consequent vertaald met de Nederlandse woorden “opziener (opzieners)”. Dit Griekse woord staat voor één van de functies of taken van de oudsten (ouderlingen) en niet voor een ander ambt dan de oudste in de Gemeente! Deze Griekse woorden worden niet vertaald met de woorden “bisschop (bisschoppen)”, omdat deze vertalingen een nog hogere machtspositie aanduiden in moderne episcopale kerken.

Het Griekse werkwoord “episkopeó” (1 Petrus 5:2) wordt vertaald met het Nederlandse woord “toezicht houden”. Dit is de functie of taak van een opziener (dus: oudste).

(3) Het Griekse woord “poimén” (enkelvoud) en “poimenes” (meervoud) worden consequent vertaald met de Nederlandse woorden “herder (herders)”. Dit Griekse woord staat voor een tweede functie of taak van de oudsten (ouderlingen) en niet voor een andere ambt dan de oudste in de gemeente. Deze woorden worden niet vertaald met de woorden “pastor” (pastores)” of “pastoor” (pastoors)”, omdat deze vertalingen machtsposities aanduiden in moderne traditionele gemeenten (kerken).

Het Griekse werkwoord “poimainó” (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:2) wordt vertaald met het Nederlandse woord “hoeden”. Dit is de functie of taak van een herder (dus: oudste).

(4) De ambten. “Een ambt” is een aangestelde of toevertrouwde bediening. Het heeft verantwoordelijkheden (taken) eraan verbonden en gezag op het gebied van hun verantwoordelijkheden.

De ambt van leiderschap. Volgens de Bijbel is de enige leiderschapsambt in de gemeente dat van de oudste in een raad van oudsten (Handelingen 11:30; 14:23; 20:17; 1 Timoteüs 5:17; Titus 1:5; Jakobus 5:14; 1 Petrus 5:1)! Bijbelse leiderschap is altijd gedeeld leiderschap⁸ en dienend leiderschap⁹ (1 Petrus 5:1-3).

Er was geen hiërarchie van leiders in de Christelijke Gemeente van het Nieuwe Testament! Een plaatselijke gemeente in het Nieuwe Testament werd geleid, niet door één leider (de dominee, pastor of priester), maar door een groep mannen die “de raad van oudsten” genoemd werd. (Grieks: presbuterion) (1 Timoteüs 4:14). Hun taken of verantwoordelijkheden worden aangeduid als werken als “herders” en “opziemers (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:2). Leiderschap is dus niet het voorrecht van één persoon.

Het ambt van dienen. Zij zijn de volgende: zendelingen (apostels), predikers (profeten), evangelisten, herders en leraren (Efeziërs 5:11-12), diakenen (handelingen 6:1-7), groepsleiders/kringleiders, jeugdleiders, enz. De dienende ambten worden door de raad van oudsten aangesteld met specifieke verantwoordelijkheden en met een overeenkomstig gezag, maar zij moeten altijd verantwoording afleggen aan de raad van oudsten. Niettemin, ook leiderschap is volgens de Bijbel een dienende taak” en nooit “een machtspositie” (Matteüs 20:25-28; 1 Petrus 5:2-3)!

Omdat een gemeente nooit door maar één leider (oudste, pastor, priester, dominee) geleid hoort te worden, kunnen een aantal huisgemeenten (huiskerken) samen één gemeente vormen onder leiding van een raad van oudsten. Praktisch gezien en afhankelijk van de lokale omstandigheden zou zo een gemeente uit drie tot acht huisgemeenten kunnen bestaan onder de leiding van een raad van oudsten dat minstens uit drie oudsten bestaat. Een team van minstens drie oudsten en een aantal huisgemeenten kunnen zo een nieuwe plaatselijke gemeente vormen. Zo blijven alle gemeenten klein en hanteerbaar, maar heeft toch een Bijbelse leiderschapsvorm.

STAP 1. LEES.

GODS WOORD

Lees. We gaan 1 Petrus 5:1-7 met elkaar bestuderen.

Laat ieder groepslid om de beurt één vers uit dit Bijbelgedeelte voorlezen.

STAP 2. ONTDEK.

WAARNEMINGEN

Overweeg. WELKE WAARHEID IN DIT GEDEELTE IS BELANGRIJK VOOR MIJ?

Of: WELKE WAARHEID IN DIT GEDEELTE RAAKT MIJN VERSTAND OF MIJN HART?

Schrijf op. Zoek één of twee waarheden in dit Bijbelgedeelte die je begrijpt. Denk erover na en schrijf je gedachten op in je Bijbelstudie notitieboek.

Deel. Nadat de groepsleden ongeveer twee minuten de tijd gehad hebben om na te denken en op te schrijven, laat ze in de kring rond om de beurt delen wat zij ontdekt hebben.

Hierna volgen enkele voorbeelden van ontdekkingen. Waarschijnlijk zullen de groepsleden andere ontdekkingen doen dan deze.

5:2-3

Ontdekking 1. Het leidersambt wordt met verschillende namen aangeduid.

Oudsten worden ook wel met hun functies (taken) aangeduid. Daarom wordt het leidersambt in het Nieuwe Testament met verschillende woorden aangeduid:

- “Oudste (ouderling) (Grieks: presbuteros) (Handelingen 20:17; 1 Timoteüs 5:17; Titus 1:5; 1 Petrus 5:1)
- “Herder” of “hoeder” (Grieks: poimén < poimainó) (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:2)
- “Opziener” of “toezichthouder” (Grieks: episkopos < episkopeó) (Handelingen 20:28; Titus 1:7; 1 Petrus 5:2).
- “Voorganger” (Grieks: prohistamenos) (1 Tessalonicenzen 5:12).
- “Leider” of “gids” (Grieks: hégoumenos>hégeomai) (Hebreeën 13:7,17).

Hoewel het woord “oudste” (Grieks: presbuteros) in de oudheid verwees naar een man in de gemeenschap die ouder en meer ervaren en wijs was, mag het woord in het Oude en het Nieuwe Testament niet beperkt worden tot “een oude man”. In het Oude Testament verwijst het woord boven alles naar het ambt van leiderschap in Gods oudtestamentische volk, Israël en niet naar een oude man (Exodus 18:13-26; Numeri 11:16-17; Deuteronomium 1:9-18). En in het Nieuwe Testament verwijst het woord naar het ambt van leiderschap in Gods nieuwtestamentische Gemeente, de Kerk en niet naar een oude man (Handelingen 11:30; Handelingen 14:23; Handelingen 20:17,28; 1 Timoteüs 5:17, Titus 1:5-6; 1 Petrus 5:1-4). Nergens is een bepaalde leeftijd een voorwaarde. Zowel in het oudtestamentische leiderschap als in het nieuwtestamentische leiderschap hebben deze oudsten bepaalde vereisten en taken en moeten zij mensen dienen. Als een jonge man vandaag voldoet aan de vereisten in de Bijbel, dan mag hij in het ambt van leiderschap gekozen worden (Handelingen 14:21-23; 1 Timoteüs 3:6-7; 4:12)! Dus het woord “oudste” verwijst niet noodzakelijk naar een oude

⁸ Een meervoudig getal oudsten.

⁹ Een functie, niet een positie van macht dat heerschappij voert over anderen!

man, maar vooral naar een man die geestelijk volwassen is en voldoet aan de vereisten voor het ambt van leiderschap in de gemeente.

5:1

Ontdekking 2. De apostel Petrus noemde zichzelf “een oudste”.

De apostelen van Jezus Christus¹⁰ waren een unieke groep mannen met een unieke taak in de wereldwijde Gemeente (Kerk). Zij waren de ooggetuigen en oorgetuigen van Jezus Christus (Zijn leven, dood, opstanding en onderwijzingen); zij voltooiden de nieuwtestamentische openbaring en plantten de eerste lokale gemeente onder de Joden, de Samaritanen en de heidenen.

In de eerste gemeente te Jeruzalem functioneerde de apostelen (discipelen van Jezus) als “oudsten” (Handelingen 6:2-6). Later stelden zij oudsten aan in de nieuwe gemeenten (Handelingen 14:23; zie Titus 1:5).

Hoewel Petrus “een apostel” was, functioneerde hij als “een oudste” wanneer hij plaatselijke gemeenten bezocht. Hij onderwierp zich aan het onderricht over oudsten die hij zelf aan de gemeenten gaf. Hij heerste nooit over welke gemeente of welke andere oudsten dan ook! Petrus was zeker geen “paus”! Ook de apostel Johannes noemt zichzelf “de oudste” evenals hij de gemeente “de uitverkoren vrouw” en de christenen “haar kinderen” noemt (2 Johannes 1).

STAP 3. VRAAG.

UITLEG

Overweeg. WELKE VRAAG UIT DIT BIJBELGEDEELTE ZOU JIJ AAN DE GROEP WILLEN STELLEN?

Laten we proberen zo veel mogelijke waarheden in 1 Petrus 5:1-7 te begrijpen en vragen te stellen over wat we nog niet begrijpen.

Schrijf op. Formuleer je vraag zo duidelijk mogelijk door gebruik te maken van vraagwoorden (wie? wat? waarom? hoe?) en noteer je vraag in je notitieboek.

Oplezen. Nadat de groepsleden ongeveer twee minuten de tijd gehad hebben om na te denken en hun vraag op te schrijven, laat ze om de beurt in de kring hun vraag oplezen.

Bespreek. Bespreek zo veel mogelijk van deze vragen met elkaar.

Hierna volgen enkele voorbeelden van vragen en aantekeningen die het beantwoorden vergemakkelijken.

5:4

Vraag 1. (Christus) Wie is de absolute leider in de Gemeente (Kerk)?

Lees Matteüs 16:18; Efeziërs 1:22; 1 Petrus 2:25; 1 Petrus 5:4

In Matteüs 16:18 (HSV) zegt Jezus, “En Ik zeg u ook dat u Petrus (Grieks: petros) bent, en op deze petra (betekent: rots) zal Ik Mijn Gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen.”

(1) Jezus is de Eigenaar van de Gemeente (Kerk),

Hij zegt, “Dit is Mijn Gemeente”. De wereldwijde Gemeente (Kerk) en alle plaatselijke gemeenten (de rooms-katholieke kerk gebruikt het woord: parochies) in de wereld behoren niet aan een of ander kerkgenootschap, of kerkelijke leider of de leden van de Kerk, maar alleen aan de Heer Jezus Christus. Hij heeft de Gemeente (Kerk) met Zijn eigen bloed (kruisdood) gekocht (Handelingen 20:28). Zie ook de uitdrukking, “Gods kudde” (1 Petrus 5:2).

(2) Jezus is de Bouwer van de Gemeente (Kerk).

Jezus zegt ook, “Ik bouw Mijn Gemeente (Kerk)”. Zendelingen (de rooms-katholieke kerk gebruikt het woord: missionarissen), leiders van gemeenten (kerken) of andere mensen bouwen niet de wereldwijde Gemeente (Kerk) en ook niet plaatselijke gemeenten. Jezus Christus (God) bouwt elke gemeente door gebruikmaking van zijn dienaren (1 Korintiërs 3:5-11). Zonder Jezus Christus kan niemand iets doen dat blijvende of eeuwige waarde heeft (Johannes 15:5)!

(3) Jezus is het Hoofd van de Gemeente (Kerk).

In Efeziërs 1:22 staat dat God Jezus Christus aangesteld heeft als Hoofd over alles in de schepping en als Hoofd van de wereldwijde Gemeente (Kerk). Geen mens op aarde mag deze positie innemen! Geen mens mag een “paus”¹¹, “kardinaal”¹², “patriarch”¹³, “metropoliet”¹⁴ of “aartsbisschop”¹⁵ zijn, omdat alleen Jezus Christus deze titel mag dragen! Jezus Christus alleen is “de Eeuwige Vader” (Jesaja 9:5; zie Johannes 10:30), “de Herder en Opziener (Grieks: Bisschop)¹⁶ van uw zielen” (1 Petrus 2:25). Jezus Christus alleen is “de Opperherder”¹⁷ over alle oudsten (ouderlingen)

¹⁰ Niet de apostelen van de gemeenten (Handelingen 14:14; Romeinen 16:7; 2 Korintiërs 8:23; Galaten 1:19; Filippenzen 2:25). De apostelen van de gemeenten waren afgezanten, vertegenwoordigers van de gemeenten, uitgezonden door de gemeenten om een bijzonder taak uit te voeren.

¹¹ Paus of “papa” betekent: “bisschop” in de Byzantijns Griekse Kerk en is het hoogste ambt in de Rooms Katholieke Kerk.

¹² Kardinaal betekent: “voornaamste” en is een titel voor de hoogste functionaris in de rooms-katholieke kerk

¹³ Patriarch betekent: “vader+eerste/hoogste/voornaamste” en is het hoogste ambt in de orthodoxe kerken. In de rooms-katholieke kerk is dit een hiërarchische rang die volgt op de paus en kardinalen.

¹⁴ Metropoliet betekent “moeder+stad” en is in de rooms-katholieke kerk de aartsbisschop of hoofd van een van de belangrijkste kerkprovincies.

¹⁵ Aartsbisschop” betekent: “eerste/hoogste/voornaamste+bisschop” en is in de rooms-katholieke kerk de bisschop van de hoofdstad van een kerkprovincie. Hij bestuurt zelf een bisdom en heeft het oppergezag over andere bisschoppen.

¹⁶ Grieks: τον ποιμενα και επισκοπον των ψυχων υμων

¹⁷ Grieks: αρχιποιμενος (1 Petrus 5:4) + πρεσβυτεροι (1 Petrus 5:1)

(de rooms-katholieke kerk gebruikt het woord: “priesters”) in de gemeenten. Jezus Christus alleen is “de Apostel (Grieks: apostolos) en Hogepriester (Grieks: archiereus) van het (Christelijk) Geloof dat wij belijden” (Hebreeën 3:1)¹⁸.

Dus Jezus Christus is de Bouwer, Eigenaar en het Hoofd van de wereldwijde Gemeente (Kerk) en van elk individuele gemeente in de wereld, nu en voor eeuwig! Hij alleen is de absolute en eeuwige Leider van de wereldwijde Gemeente (Kerk) en elke plaatselijke gemeente.

5:1

Vraag 2. (Apostelen) Wie zijn de oorspronkelijke leiders van de Gemeente (Kerk)?

Lees Efeziërs 2:20 (Openbaring 21:14); 1 Petrus 5:1.

(1) De apostelen van Jezus Christus waren de oprichters van de Historische Gemeente (Kerk).

De apostelen van Jezus Christus verkondigden het evangelie aan de Joden en vestigden de eerste plaatselijke gemeente onder de Joden (Handelingen 2:14,37-42). De apostelen waren onontbeerlijk noodzakelijk bij de vestiging van de eerste plaatselijke gemeente onder de half-Joden (de Samaritanen) (Handelingen 8:14-17; zie Handelingen 9:31). Ten slotte verkondigden de apostelen van Jezus Christus het evangelie aan de niet-Joden (de heidenen) en vestigden de eerste plaatselijke gemeente onder de heidenen (in Caesarea, Handelingen hoofdstukken 10-11; en gedurende de eerste zendingsreis van Paulus naar Cyprus en Turkije, Handelingen hoofdstukken 13-14).

(2) De apostelen van Jezus Christus waren de oorspronkelijke leiders (het historische fundament) van de Gemeente (Kerk).

De Bijbel leert dat de oorspronkelijke leiders van de Gemeente (Kerk) de apostelen en de profeten (Efeziërs 2:20) waren. Deze apostelen waren de 11 discipelen van Jezus Christus tijdens zijn verblijf op de aarde en Paulus. Zij werden niet door een of ander kerkgenootschap, concilie van kardinalen of synode van afgevaardigde kerkleiders gekozen, geroepen en aangewezen, maar door Jezus Christus persoonlijk (Markus 3:13-15; Johannes 17:18; Johannes 20:21). Zij waren Zijn oog- en oorgetuigen van Zijn leven, Zijn onderwijzingen en daden, Zijn dood en opstanding (Lukas 24:45-48; Handelingen 1:21-22; Handelingen 26:16,23).

Terwijl een uitnodiging van de hand gewezen kan worden, kan een roeping niet zonder ongehoorzaamheid geweigerd worden. Een roeping door Jezus Christus persoonlijk moet gehoorzaamd worden (Handelingen 9:15; Handelingen 22:14-15; Handelingen 26:16-18; Romeinen 1:14; 1 Korintiërs 9:1,16; Galaten 2:7-9). De apostelen van Jezus Christus stichtten de eerste gemeenten in de geschiedenis onder de drie hoofdgroepen mensen in de wereld (Handelingen 1:8): de Joden, de half-Joden (Samaritanen) en de niet-Joden (de heidenen) (Handelingen 9:31; Handelingen 10:24-25; Handelingen 11:14-18).

“De profeten” of “geïnspireerde verkondigers en aanmoedigers” als Barnabas, Timoteüs, Titus en Silas hielpen de apostelen (Handelingen 15:32). Deze apostelen en hun helpers hebben de eerste “oudsten (ouderlingen)” als “aangestelde of bevestigde leiders” in de plaatselijke gemeenten aangewezen (Handelingen 14:23; Titus 1:5).

Deze apostelen hebben geen “opvolgers” als de latere bisschoppen, patriarchen en pausen, omdat volgens Handelingen 1:21-22 geen enkel mens daarvoor in aanmerking zou komen! Dus, de elf discipelen van Jezus Christus en Paulus waren de oorspronkelijke leiders van de Historische Gemeente (Kerk) (Matteüs 16:18-19; Matteüs 18:18; Efeziërs 2:20; Openbaring 21:14). Zij hadden de eerste plaatselijke gemeenten in de geschiedenis onder de drie hoofdgroepen van mensen in de Bijbel gevestigd: onder de Joden (de afstammelingen van het zuidelijke koninkrijk van Juda), onder de Samaritanen (de gemengde afstammelingen van het noordelijke koninkrijk van Israël) en onder de heidenen (de volken buiten Gods oudtestamentische volk) (Handelingen 1:8).

(3) De apostelen van Jezus Christus functioneerden tijdens hun leven als oudsten (ouderlingen) in de gemeenten.

In 1 Petrus 5:1 noemt de apostel Petrus zichzelf “een mede-oudste (medeouderling)” van de gemeenten in de provincies van Klein Azië (Turkije). Toen Petrus het evangelie aan niet-christenen verkondigde, de eerste plaatselijke gemeenten onder de Joden, de half-Joden en de niet-Joden stichtte en brieven in het Nieuwe Testament schreef, functioneerde hij als “een apostel” (een uitgezonden oog- en oorgetuige van Jezus Christus uitgezonden in de wereld) (Matteüs 16:18; Johannes 16:13-15). Maar als Petrus in een plaatselijke gemeente verbleef en werkte, functioneerde hij als één van de plaatselijke oudsten (ouderlingen) (1 Petrus 5:1).

De andere apostelen functioneerden ook als oudsten (Handelingen 6:4; 2 Johannes 1; 3 Johannes 1). Maar omdat hun hoofdtaak was discipelen van Jezus Christus onder de volken te maken en nog meer plaatselijke gemeenten te stichtten, hadden zij plaatselijke mannen aangesteld (bevestigd) om “oudsten (ouderlingen)” in hun gemeenten te zijn (Handelingen 14:23; Titus 1:5). Daarna gingen zij nooit over deze raden van oudsten “heersen”!

¹⁸ Grieks: τον αποστολον και αρχιερα της ομολογιας ημων Ιησου

5:1-2

Vraag 3. (Oudsten) Wie zijn de aangestelde (bevestigde) leiders van de Gemeente (Kerk)?

Lees Handelingen 14:21-23; 1 Timoteüs 4:14; Titus 1:5; 1 Petrus 5:1-2.

(1) De oudsten in de Joodse gemeenten.

In de Bijbel lezen we over de aanstelling van apostelen (Markus 3:13-19) en de aanstelling van diakenen (Handelingen 6:1-7), maar niet over de aanstelling van oudsten in de gemeenten onder de Joden. De oudsten in de gemeente van Jeruzalem worden pas in Handelingen 11:30 en Handelingen 15:2 genoemd, maar hun aanstelling wordt nergens genoemd.

Dit was zo omdat “een oudste” het enige belangrijke en permanente ambt in Israël was. De oudsten waren al gedurende de oudtestamentische periode de officiële leiders van Gods volk. De Joodse oudsten waren veelal de hoofden van families of mannen van aanzien in de Joodse maatschappij en werden door de mensen van het volk zelf gekozen (Exodus 3:16; Exodus 18:13-26; Numeri 11:16-17; Deuteronomium 1:9-18).

Toen de apostelen van Jezus Christus in de nieuwtestamentische periode de eerste plaatselijke gemeenten onder de Joden vestigden, werd de oudste als een instelling zonder formele aanstelling onder de Joden gehandhaafd. Daarom was er ook geen sprake van een formele aanstelling (bevestiging) van oudsten in de gemeente van Jeruzalem of in de andere Joodse gemeenten in het boek Handelingen.

(2) De oudsten in de gemeenten onder de heidenen.

De instelling van oudsten in de gemeenten onder de heidenen werd duidelijk genoemd in het boek Handelingen, omdat de heidenen de instelling van oudsten niet kenden. Daarom hebben de apostelen van Jezus Christus en hun medewerkers die plaatselijke gemeenten onder de heidenen vestigden, “in elke gemeente oudsten aangesteld” (Handelingen 14:23) of “in elke stad oudsten aangesteld” (Titus 1:5).

Het woord “aangesteld” betekent letterlijk: “kiezen met opgestoken handen” (Grieks: cheirotoneó), maar kan deze betekenis hier niet hebben, omdat Paulus en Barnabas (en niet de hele gemeente) hier het onderwerp zijn. Het woord betekent gewoon: “kiezen”, “aanstellen” of “bevestigen” zonder de wijze van kiezen of de vorm van bevestiging aan te duiden. We mogen dus aannemen dat de wijze van selectie van oudsten dezelfde was als de wijze van selectie van diakenen, namelijk:

- de gewone christenen kozen hen
- en de apostelen stelden hen aan (Handelingen 6:5-6).

“De oudsten” (Grieks: presbuteroi) zijn dus de aangestelde of bevestigde leiders van de Gemeente (Kerk) (Titus 1:5) en “de raad van oudsten” (Grieks: presbuterion) is de officieel geconstitueerde of aangestelde leiderschapsgroep of leiderschapsteam van elke plaatselijke gemeente (1 Timoteüs 4:14).

(3) De oudsten in de onderwijzing van de Bijbel.

Door middel van de Heilige Geest stelt God de oudsten van een gemeente aan en bepaalt hun taakomschrijving (verantwoordelijkheden). De apostel Paulus liet de oudsten (Grieks: presbuteroi)¹⁹ van de gemeente van Efeze naar zich komen (Handelingen 20:17) en zei tegen hen: “Zie dan toe (Grieks: prosechó) op uzelf en op heel de kudde, te midden waarvan de Heilige Geest u tot opzieners (Grieks episkopoi) aangesteld heeft om de gemeente van God te weiden (Grieks: poimainó), die Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed” (Handelingen 20:28 HSV).

En de apostel Petrus schreef aan de oudsten (Grieks: presbuteroi) in de gemeenten van Klein Azië (Turkije), “Hoed (Grieks: poimanó) de kudde van God die bij u is en houd daar toezicht op (Grieks: episkopeó), niet gedwongen, maar vrijwillig; niet uit winstbejag, maar bereidwillig” (1 Petrus 5:2 HSV).

Dus zowel de apostelen Paulus als Petrus leren duidelijk dat “de oudsten” de leiders van de plaatselijke gemeenten zijn (Handelingen 11:1; Handelingen 15:2,4,6,22; Handelingen 14:23; Handelingen 20:17; 1 Timoteüs 4:14; 1 Timoteüs 5:17; Titus 1:5; 1 Petrus 5:1) met de opdracht om “opzieners” en “herders” van de gemeente te zijn (Handelingen 20:17,28; 1 Timoteüs 3:11; 1 Petrus 5:2). Dit toont ook duidelijk dat de woorden “oudste”, “opziener” en “herder” in het Nieuwe Testament met elkaar uitgewisseld werden!

De traditionele en moderne Nederlandse woorden: “priester”, “bisschop” en “pastoor/pastor” zijn geen goede vertalingen van de Griekse woorden, omdat deze vertalingen van de Griekse en Latijnse woorden voor “oudsten”, “opzieners” en “herders” posities van macht uitdrukken in plaats van dienende ambten! In de nieuwtestamentische periode stonden ze voor het ambt van oudste met zijn twee functies! Maar al in de tweede en derde eeuw na Christus in de kerkgeschiedenis werden zij twee hiërarchische posities van macht!

Zie handleiding 4, supplement 19: “De historische ontwikkeling van leiderschap in de Christelijke Kerk”.

In de nieuwtestamentische Gemeente (Kerk) was er geen hiërarchie van leiders! Er was alleen een groep oudsten die samen een raad van oudsten voor de plaatselijke gemeente vormden en leiderschapsverantwoordelijkheid met elkaar deelden. Het woord “oudste” drukt zowel de geestelijke volwassenheid en ervaring van de leider uit als het respect dat

¹⁹ “Oudsten” en niet “priesters”, “dominees” of “voorgangers” zoals in sommige andere talen vertaald word!

hij verdient. En de woorden “opziener” en “herder” drukken de aard van zijn taken uit. Dus, alle oudsten in de gemeente horen de opzieners en herders (pastoren)²⁰ van hun gemeente te zijn. Alle oudsten hebben een pastorale, bestuurlijke en onderwijzende taak in de gemeente. Alle oudsten van een plaatselijke gemeente horen samen met elkaar de taken van toezicht en hoeden van de gemeente uit te voeren.

5:2-3

Vraag 4. (overkoepelende organisatie) Waren er in de nieuwtestamentische periode leiders die boven de oudsten aangesteld waren?

Lees Handelingen 15:1-2,4,6,22; Handelingen 20:17,28.

(1) De oudsten hadden hetzelfde gezag, maar verschillende taken.

Sommige oudsten “gaven leiding aan de gemeente”²¹, terwijl andere oudsten arbeiden in het Woord en in de leer²² (1 Timoteüs 5:17). Hoewel hun taken in de gemeente verschillend waren, vormden zij samen een raad van oudsten. Een oudste was niet hoger of belangrijker dan een ander oudste.

Het moderne onderscheid tussen leiders die opgeleid zijn in een Bijbelschool of theologische seminarie en leken oudsten in de gemeente bestond niet in de nieuwtestamentische periode! Het moderne onderscheid tussen bevestigde dominees (pastoren) en leken oudsten (ouderlingen) bestond ook niet! Alle oudsten waren mannen die tot discipelen van Jezus Christus gemaakt waren, toegerust werden door een “on the job” opleiding en daarna aangesteld werden (bevestigd werden) (Grieks: cheirotoneó) (Handelingen 14:21-23) (Grieks: kathistémi) (Titus 1:5) als oudsten van de gemeente.

(2) De oudsten in de raad van oudsten hielden toezicht op elkaar.

De apostel Paulus beval de oudsten (Grieks: presbuteroi) van de gemeente in Efeze niet alleen toezicht te houden (Grieks: prosechó) op de kudde (de leden), maar ook om toezicht te houden op elkaar (Handelingen 20:17,28)!

Daarom was er geen enkel oudste in de raad van oudsten die een positie van gezag had boven de andere oudsten! De uitdrukking “primus inter pares” (eerste onder gelijken) voor een moderne dominee/pastoor/voorganger is een tegenstrijdigheid van woorden! De oudsten hielden toezicht op elkaar Er is in het Nieuwe Testament geen grond voor een leider boven de oudsten (ouderlingen) van de Gemeente. Het moderne onderscheid, namelijk dat een bisschop toezicht houdt op alle andere kerkleiders bestond NIET in het Nieuwe Testament! De functie van “opziener” (Grieks: episkopéō<episkopos) was de taak van alle oudsten en niet de taak van één persoon (de zogenaamde “bisschop”).

(3) De Jeruzalem vergadering was GEEN Concilie of Synode (een overkoepelende organisatie/vergadering) boven de raad van oudsten.

De Jeruzalem vergadering (Handelingen 15:1-35) was een consultatie (overleg vergadering) tussen een delegatie van gelovigen uit de niet-Joodse gemeente van Antiochië in Syrië en de Joodse gemeente van Jeruzalem in Judea samen met de apostelen van Christus. Het doel van dit overleg was om vast te stellen of de Joodse ceremoniële wet (de besnijdenis) nog noodzakelijk was in de nieuwtestamentische Gemeente. Sommige Joodse bekeerlingen te Jeruzalem probeerden niet-Joodse bekeerlingen te overtuigen dat zij besneden moesten worden ten einde verlost te worden (d.w.z. dat zij eerste Joden moesten worden alvorens zij christenen konden worden!) (Handelingen 15:1; Galaten 1:6-9; 4:9-10,17; 5:1-12; 6:12-16). De Jeruzalem vergadering was GEEN vergadering van afgevaardigden van alle bestaande gemeenten en maakte ook geen aanspraak gezag over andere gemeenten te hebben!

“De besluiten” (Grieks: dogmata kekrimata) (terminologie van een rechtbank) die in dit overleg genomen werden en doorgegeven werden aan andere gemeenten, waren niet afdwingbare besluiten, maar adviezen van de apostelen die men met instemming mocht aannemen of afkeuren. Wat alle christenen moeten gehoorzamen was zich te onthouden van zonden: van afgoderij en seksuele immoraliteit (Handelingen 16:4). En wat alle christenen moesten vermijden was om Joden te grieven door hun vrijzinnige gedrag. Christenen moeten de zwakkere broeders (de Joodse gelovigen) lief hebben door “de noodzakelijke dingen (Grieks: epanagkes) te vermijden, namelijk: het eten van bloed, van vlees van verstikte dieren en van voedsel die door de afgoden besmet zijn (Handelingen 15:28-29; zie Romeinen 14:1-6). Dit was niet een zaak van “de wet”, maar van “de liefde”.

Er is geen grond in de Bijbel voor het bestaan van een Concilie of Synode of “Conference” van welk kerkgenootschap dan ook of zelfs van de wereldwijde kerk als een overkoepelende organisatie boven de raad van oudsten die moest toezien op al de raden van oudsten in een bepaald gebied!

5:2-3

Vraag 5. (herders, opzieners) Wat is de eerste taak van de raad van oudsten?

Lees 1 Petrus 5:2-3; Handelingen 20:17,28.

De eerste taak van de oudsten is om herders (pastors) en opzieners van Gods kudde te zijn.

²⁰ NIET “bisschoppen” en “pastoren” (hiërarchische posities van macht in de Kerk!

²¹ Grieks: “prohistémi”, vóór staan, beheren, managen

²² Grieks: “en logo” dienen in prediking van het Woord, “en didaskalia” dienen in de onderwijzing

- De oudsten zijn “aangesteld tot opziens om de gemeente van God te hoeden” (Handelingen 20:28)
- De oudsten moeten “[door toezicht] de kudde van God in hun midden hoeden” (1 Petrus 5:2)

Er behoort niet alleen maar één “herder of pastor (pastoor)” in een plaatselijke gemeente te zijn, maar wel “een raad van oudsten (ouderlingen)”! Ieder oudste hoort een herder te zijn met herderlijke (pastorale) verantwoordelijkheden. Als herders horen de oudsten toezicht op de gemeente te houden zoals Jezus, de Goede Herder, de Opziener van de wereldwijde Gemeente is (1 Petrus 2:25). De oudsten horen de gemeenteleden te voeden, te beschermen, te verzorgen en te leiden met het oog op hun geestelijke groei en welzijn. De oudsten horen hun taak niet als heersers, maar vrijwillig, met belangeloze toewijding en als voorbeelden uit te voeren (1 Petrus 5:3-4).

De oudsten moeten toezien op elkaar en op de leden van de gemeente (Handelingen 20:28). Op deze wijze staan zowel gemeenteleden als oudsten in een relatie van verantwoording tot iemand anders. De oudsten horen te waken tegen valse leraren – dat zijn mensen die de waarheid van de Bijbel verdraaien en proberen de leden voor zich te winnen (Handelingen 20:28-31). De oudsten horen vooral zorg te dragen voor de behoeftige leden van de gemeente als wezen, weduwen en nieuwe gelovigen. De oudsten horen de zieken te bezoeken en voor hen te bidden (Jakobus 5:14).

Vraag 6. (Rentmeesters) Wat is de tweede taak van de raad van oudsten?

Lees 1 Timoteüs 3:4-5; 5:17; Titus 1:7.

De tweede taak van de oudsten is om “rentmeesters van Gods huishouding” te zijn. Zij geven leiding door “voorop te lopen en de zaken te beheren” (Grieks: prohistémi) van hun eigen gezinnen en van de gemeente (1 Timoteüs 3:5; 5:17). Zij geven richting aan de gemeente door hun goede voorbeeld. Zij zijn “de beheerders van Gods huis, managers of administrateurs” (Grieks: oikonomoi) (Titus 1:7). Zij leiden de gemeenteleden in al hun activiteiten en beheren de bezittingen van de gemeente. Bijvoorbeeld, zij leiden de bijeenkomsten van de gemeente: evangelisatie, discipelschap, toerusting en andere bedieningen. Als een oudste niet goed leiding geeft aan zijn gezin, mag hij dat ook niet doen aan de gemeente. Als zijn gezin meer aandacht nodig heeft, dan moet hij zijn ambt neerleggen (1 Timoteüs 3:4-5).

Vraag 7. (Leraren) Wat is de derde taak van de raad van oudsten?

Lees 1 Timoteüs 3:2; 5:17; Titus 1:9.

De derde taak van de oudsten is om “leraren van Gods Woord te zijn”. Zij verkondigen en onderwijzen Gods Woord. Oudsten moeten bekwaam zijn om de waarheid van de Bijbel te onderwijzen (Grieks: didaktikos) (1 Timoteüs 3:2) en “arbeiden in het Woord en de leer” (Grieks: en logo kai didaskalia) (1 Timoteüs 5:17). Zij moeten “zich houden aan het betrouwbare woord dat overeenkomstig de leer is” zodat zij bij machte zijn om ook de tegensprekers te weerleggen (Titus 1:9).

Deze verantwoordelijkheid van de oudsten houdt alle taken in die verband houden met de Bijbel. Als leraren moeten de oudsten de Bijbel gebruiken om “heel het raadsbesluit van God te verkondigen” (Handelingen 20:27) en ook alles wat nuttig is (Handelingen 20:20). Zij mogen niet gaan “boven wat er (in de Bijbel) geschreven staat” (1 Korintiërs 4:6)! Zij moeten de leden leren “alles wat Jezus bevolen heeft te gehoorzamen” (Matteüs 28:19). Zij moeten Gods Woord verkondigen aan christenen en niet-christenen. Zij moeten de leden onderwijzen, corrigeren, terechtwijzen, vermanen (waarschuwen) en aansporen (2 Timoteüs 4:2). Zij behoren de leerstellige zaken te bespreken en valse leerstellingen te weerleggen, enz. (1 Timoteüs 1:9-11; Titus 1:9).

5:2-3

Vraag 8. (Dienaren) Wat is de vierde taak van de raad van oudsten?

Lees 1 Petrus 5:2-3; Matteüs 20:25-28.

De vierde taak van de oudsten is om dienaren van God en mensen te zijn. Jezus riep Zijn discipelen bij Zich en zei: “Jullie weten dat heersers hun volken onderdrukken en dat leiders hun macht misbruiken. Zo zal het bij jullie niet mogen gaan. Wie van jullie de belangrijkste wil zijn, zal de anderen moeten dienen, en wie van jullie de eerste wil zijn, zal jullie dienaar moeten zijn – zoals de Mensenzoon niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losgeld voor velen” (Matteüs 20:25-28). Als dienaren van God en mensen moeten de oudsten hun verantwoordelijkheden uitvoeren voor het welzijn van anderen.

Deze taak vat de leiderschapstijl van oudsten samen. “Leiderschap” in de Bijbel is helemaal tegenovergesteld aan leiderschap in de wereld! De oudsten moeten vrijwillig, met belangeloze toewijding en als voorbeeld dienen. Zij mogen nooit gaan heersen over de gemeenteleden (1 Petrus 5:2-3)! Zij moeten leiden door voorop te lopen en het goede voorbeeld te geven. In plaats van gediend te worden door gemeenteleden, moeten de oudsten de gemeenteleden dienen!

5:5-6

Vraag 9. Wat hoort de houding van christenen tegenover oudsten te zijn?

(1) De oudsten hebben slechts beperkt gezag.

God delegeert gezag (Romeinen 13:1-2), maar het gezag van alle gezagsdragers is beperkt (Handelingen 4:19-20; Handelingen 5:29). Alle oudsten staan onder het gezag van de Heer Jezus Christus, dat wil zeggen:

- De oudsten staan onder het gezag van de Bijbel (correct uitgelegd) (1 Korintiërs 4:6)
- De oudsten staan onder het gezag van de Geest van Christus die nooit iets zou zeggen dat tegen de Bijbel ingaat (Matteüs 28:19; Johannes 16:13-15; zie 1 Petrus 1:10-12)
- Iedere oudste staat onder het gezag van de raad van oudsten (Handelingen 20:28; 1 Petrus 5:5) die nooit mag gaan boven wat in de Bijbel geschreven staat (1 Korintiërs 4:6).

De oudsten hebben gezag op de terreinen van de hun toegewezen Bijbelse taken. De gemeenteleden moeten zich aan de oudsten onderwerpen in de uitoefening van deze Bijbelse taken in de gemeente (1 Tessalonicenzen 5:12). “Gehoorzaam uw leiders (Grieks: hégoumenoi) en schik u naar hen, want zij waken over uw leven en zullen daarvan ook rekenschap moeten afleggen. Zorg ervoor dat zij hun taak met vreugde kunnen vervullen, zodat ze geen reden tot klagen hebben: dat zou u zeker niet ten goede komen” (Hebreeën 13:17,24).

Maar iemand in een leiderschapspositie die niet het Woord van God brengt en niet het voorbeeld geeft van gehoorzaamheid aan het Woord, mag niet als een leider beschouwd worden! “Denk aan uw leiders (Grieks: hégoumenoi), die het woord van God aan u hebben verkondigd, neem een voorbeeld aan hun geloof en kijk vooral goed hoe hun levenswandel eindigt” (Hebreeën 13:7; zie Handelingen 20:17-18; 1 Timoteüs 4:12-16)!

Niettemin hebben de oudsten geen gezag om mensen te redden (Lukas 19:10), met de Geest te dopen (Markus 1:8), door de Geest te leiden (Johannes 15:13-15), genadegaven van de Geest te schenken (Efeziërs 4:7), met de vrucht van de Geest te veranderen (2 Korintiërs 3:14-17), tot een specifieke bediening te roepen (Handelingen 26:15-18), of een specifieke taak op te leggen (Markus 13:34). Deze taken horen uitsluitend tot de Heer Jezus Christus en zijn Geest en niet tot de oudsten (de leiders van de gemeente)! De gemeenteleden zijn niet het bezit en ook niet de onderdanen van de oudsten.

(2) Ook de oudsten onderwerpen zich.

De apostel Petrus zegt, “Evenzo, jongeren, wees aan de ouderen onderdanig; en wees allen elkaar onderdanig. Wees met nederigheid bekleed, want God keert Zich tegen de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade” (1 Petrus 5:5 HSV). Het Griekse woord “presbuteroi” verwijst hier in de eerste plaats naar “oudere mannen (mensen)” in de gemeente omdat het vergeleken wordt met het Griekse woord “neóteroi” (jongere mannen). Maar omdat het in de context van de vier voorgaande Bijbelverzen (1 Petrus 5:1-4) geschreven staat, verwijst het tegelijk naar de oudsten als leiders in de gemeente.

De juiste houding tegenover oudere mensen en de oudsten in de gemeente is “een houding van onderwerping” (1 Petrus 5:5-6 HSV). De jongeren moeten zich “evenzo” aan de ouderen onderwerpen, dat wil zeggen, net als de ouderen (en de oudsten) zich aan de jongeren onderwerpen (in alles wat door het Woord van God geleerd wordt). Dus de enige juiste christelijke houding in relaties is wederzijdse onderwerping (zie Efeziërs 5:21)!

“Onderwerping”:

- niet aan de arbitraire besluiten van een autoritaire leider of traditionele overkoepelende organisatie als een concilie of synode
- maar onderwerping aan Jezus Christus
- aan de Bijbel correct uitgelegd
- aan de Geest van Christus die nooit tegen de Bijbel ingaat (Efeziërs 6:17)
- en aan de raad van oudsten die nooit mag gaan boven wat er in de Bijbel geschreven staat (1 Korintiërs 4:6).

Dus, de eerste verantwoordelijkheid van de ouderen en de oudsten in de raad van oudsten is om goede invloed uit te oefenen op de jongeren en de gemeenteleden. De eerste verantwoordelijkheid van de jongeren is om zich aan deze goede invloed van de ouderen en de oudsten in de raad van oudsten te onderwerpen. Jongeren en gemeenteleden moeten leren ontvankelijk voor onderwijs (Engels: teachable) uit de Bijbel te zijn.

Maar de tweede verantwoordelijkheid van de jongeren is om goede invloed uit te oefenen op de gemeenteleden en de oudsten in de raad van oudsten (zie 1 Timoteüs 4:12.15-16; 1 Timoteüs 5:1). De tweede verantwoordelijkheid van de ouderen en de oudsten in de raad van oudsten is om zich te onderwerpen aan deze goede invloed van de jongeren. Juist de ouderen en de oudsten in de raad van oudsten moeten het voorbeeld geven ontvankelijk voor onderwijs uit de Bijbel te zijn!

(3) De oudsten horen nederig te blijven.

De houding die God van beide de oudsten en de gemeenteleden vraagt (vereist) is nederigheid. Een nederig mens is niet assertief (laat zich niet gelden) op een arrogante wijze. Hij maakt geen aanspraak op macht of gezag voor zichzelf in de gemeente (3 Johannes 9-11). Hij heerst niet over anderen (Matteüs 20:25-28; 1 Petrus 5:2-3). Een nederig mens

kleineert anderen niet, maar acht in alle bescheidenheid de ander belangrijker dan zichzelf (Filippenzen 2:3-4). Christenen die met de Geest vervuld zijn aanvaarden elkaars gezag (Efeziërs 5:21).

5:7

Vraag 10. Wat hoort de houding van christenen tegenover zorgen te zijn?

Lees 1 Petrus 5:7; Matteüs 6:25-34.

Iemand zei, "If you worry, you die.
If you don't worry, you still die.
So, why worry?"

Jezus zei hetzelfde op een andere manier, "Wie van jullie kan door zich zorgen te maken ook maar één el aan zijn levensduur toevoegen? (Matteüs 6:27). Dus, wanneer je je zorgen maakt, wentel ze af op God, want Hij zorgt voor je!

STAP 4. DOEN.

TOEPASSINGEN

WELKE WAARHEDEN IN DIT BIJBELGEDEELTE HEBBEN MOGELIJKE TOEPASSINGEN VOOR CHRISTENEN?

Een lijst maken. Laten we met elkaar brainstormen en een korte lijst maken van mogelijke toepassingen uit 1 Petrus 5:1-7.

Overweeg. WELKE MOGELIJKE TOEPASSING WIL GOD DAT JE TOT EEN PERSOONLIJKE TOEPASSING MAAKT?

Schrijf op. Als je een persoonlijk toepassing maakt, schrijf het dan op in je Bijbelstudie notitieboek. Voel je vrij deze persoonlijke toepassing aan anderen te vertellen of niet.

(Let wel dat hoewel een waarheid dezelfde blijft, er een heel aantal verschillende toepassingen van deze waarheid mogelijk zijn. Hier volgt een lijst van mogelijke toepassingen.)

1. Voorbeelden van mogelijke toepassingen uit 1 Petrus 5:1-7.

- 5:1. Een oudste mag andere oudsten oproepen (vermanen) om hun Bijbelse taak als oudste te vervullen. Omdat deze oproep in de Bijbel opgetekend staat, mogen alle christenen de oudsten oproepen (vermanen) om hun taak te vervullen.
- 5:2. Als je een oudste in de gemeente bent, wees dan een herder voor de mensen. Voed hen met Gods Woord, bescherm hen met gebed en vermaning en spoor hen aan met Gods beloften. Zoek mensen op die dreigen verloren te gaan. Bezoek de zieken en ouden van dagen. Zorg voor de weduwe, wees een vreemdeling.
- 5:2. Als je een oudste in de gemeente bent, dien de mensen vrijwillig, onzelfzuchtig en met belangeloze toewijding.
- 5:3. Als je een oudste in de gemeente bent, ga dan nooit als een autoritaire leider heersen over de mensen die God aan je toevertrouwd heeft.
- 5:3. Als je een oudste in de gemeente bent, geef leiding door je voorbeeld.
- 5:3,5. Jongeren en ouderen, gemeenteleden en oudsten moeten zich aan elkaar onderwerpen.
- 5:6. Ouderen en oudsten horen zich nederig aan Gods hoge gezag te onderwerpen.
- 5:7. Christenen moeten leren hun zorgen op God af te wentelen, want Hij zorgt voor christenen.

2. Voorbeelden van persoonlijke toepassingen uit 1 Petrus 5:1-7.

Ik leid en onderricht de jeugd in de gemeente. Ik wil hen leiden door met mijn voorbeeld voorop te lopen. Leiderschap betekent niet heersen, maar vrijwillig, onzelfzuchtig en nederig dienen.

Ik ben een oudste in de gemeente. Mijn taakomschrijving is: als herder de gemeente te dienen; als leider de activiteiten de gemeente te leiden en de bezittingen te beheren, als leraar Gods Woord te onderrichten en als dienaar God en mensen te dienen. Ik moet er voor zorgen dat mensen zich niet gebruikt voelen, maar dat de activiteiten hen dienen en dat er in hen geïnvesteerd wordt. Ik mag nooit over anderen heersen. Wel anderen motiveren en aansporen om mijn voorbeeld te volgen.

STAP 5. BID.

REACTIE

BID OM DE BEURT TOT GOD OVER ÉÉN WAARHEID WAARMEE GOD JE AANGESPROKEN HEEFT in 1 Petrus 5:1-7.

(Reageer in je gebed op iets wat je gedurende de Bijbelstudie geleerd hebt. Oefen jezelf om kort te bidden, bijvoorbeeld door maar één of twee zinnen te bidden. Iedereen in de groep zal verschillende dingen bidden.)

5

GEBED (8 minuten)

[VOORBEDEN]

BIDDEN VOOR ANDEREN

Als er tijd is ga door met bidden in groepjes van twee of drie mensen. Bid voor elkaar en voor de mensen in de wereld (Romeinen 15:30; Kolossenzen 4:12).

Deel de voorbereiding voor de volgende keer uit op een strookje papier of laten de groepsleden het opschrijven.

1. Toewijding. Wijd je toe om discipelen te maken. Verkondig, leer en bestudeer de Bijbelstudie van 1 Petrus 5:1-7 met iemand anders of met een kleine groep mensen.
2. Persoonlijke tijd met God. Houd stille tijd met God uit ongeveer een half hoofdstuk per keer uit **Deuteronomium 11:13-21; 13:1-5; 16:18-20; 17:14-20; 18:9-13; 18:14-22**. Maak gebruik van je uitgekozen Bijbelvers of favoriete waarheid methode.
3. Memorisatie. Overdenk en leer uit je hoofd. **(5) Verlossing door geloof. Johannes 1:12**. Repeteer elke dag de laatste vijf Bijbelverzen die je uit je hoofd geleerd hebt.
4. Gebed. Bid voor iemand of iets deze week en zie uit naar wat God doet (Psalm 5:4).
5. Houd je notities bij. Deze keer over stille tijd, memorisatie, Bijbelstudie en deze opdracht.